

Cap persona sense salut. Cap persona sense llar

Un any més aixequem la nostra veu, i ho fem, **perquè continuem estant desprotegits**. Així estem, amb la càrrega més pesada: sense llar. Viure sense llar comporta unes **condicions de vida** insuportables: fred, manca d'abric, alimentació deficient, viure mal dormits, i tantes altres coses. I a tot això també cal sumar els greus **problemes de salut** afegits als de qualsevol ciutadà: ferides, lesions, malalties no tractades o no cuidades suficientment., etc. I val a dir que totes aquestes càrregues també afecten al nostre **estat d'ànim**, equilibri emocional, perdent fins i tot les ganes de viure. I amb això de la crisi vet ací un altre pes que podria esclafar-nos definitivament: es van retallant o disminuint les ajudes a les organitzacions socials d'iniciativa privada que a hores d'ara ens estan donant el seu suport incondicional.

En aquesta campanya volem subratllar que **estar sense llar significa viure sense salut**, tot i que la salut és un dret fonamental definit inequívocament per l'Organització Mundial de la Salut: "un estat de benestar complet físic, mental i social i no solament l'absència de dolor o de malaltia". I reconegut per la Declaració Universal dels Drets Humans, la Carta Social Europea, la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, la Constitució espanyola i els estatuts d'autonomia de l'Estat Espanyol.

Tanmateix els fets mostren i demostren que en això de la salut ho tenim ben difícil. Tenim problemes força importants a l'hora de rebre l'atenció sanitària que ens faria falta. Necessitem que se'ns facilitin les coses, no pas que se'ns aparti. Necessitem ponts que ens uneixin a la societat, de la qual formem part.

Les nostres dificultats en relació a l'atenció a la salut:

Empadronament i tarja sanitària: Per obtenir la tarja sanitària cal estar empadronat, però per empadronar-se ens cal demostrar i certificar que hem estat vivint a la ciutat durant sis mesos, precisament per no tenir domicili tot plegat se'ns complica de manera especial. La cosa és que sense tarja sanitària només tens dret a ser assistit d'urgències a l'hospital (sense seguiment mèdic, és clar).

Més coses: **el cost dels medicaments**. Les persones sense recursos econòmics no poden assumir el pagament que pertoca. Cada cop hi ha menys accés a les prestacions d'ajuda econòmica, i l'administració només cobreix una petita part de la demanda en aquest sentit.

Seguim: el tema de **la salut mental**. Ja hem dit al principi que malviure sense llar afecta al nostre equilibri emocional, psicològic; per altra banda suportar la situació de sense casa, amb tot el seu pes de precarietat i aïllament, a vegades implica caure en la malaltia de les addiccions (i val a dir que el tractament per metadona, a partir d'una determinada dosi, també se l'ha de pagar l'usuari). Una i altre cosa significa que necessitar de l'ajuda dels professionals pertinents. En aquest sentit comprovem que els recursos resulten molt insuficients.

La situació de crisi, la destrucció de llocs de treball i tot el mal que està passant a nivell social, no és culpa nostra. ¿Per què les solucions de tot això passen per perjudicar-nos a nosaltres?

¿Què hem de fer per tal que se sàpiga que el sistema només està preparat per a gent amb drets? ¿Què passa amb aquells que ens fan impossible l'accés als drets? ¿Amb els que no tenim drets? ¿Amb els que estem vivint dia a dia l'extrema pobresa i l'exclusió?

El benestar mental, físic i social és un dret de totes les persones. Volem cridar molt alt i ben fort: **PER A QUE NO HI HAGI NINGÚ SENSE SALUT. PER A QUE NO HI HAGI NINGÚ SENSE LLAR!!**

Reclamem, als polítics i a les administracions reaccions i respostes adequades a les necessitats que acabem de presentar. I a tota la ciutadania en general el seu suport i la seva solidaritat activa.